

מסורת הש"ס

א) לעיל כא. קידושין ע: ע"ש, ט) ג'י הערך ערך של ד' שלג, א) נפי' ציר של דגים וזמנאח פ"י דגים קטנים ערך ערך מנוי ואפשר דק' צ"ל בפירש"י ד"ה מוניני כ"י וכן בשנת ק': פירש"י על מוניני צ"ד, ד) נקרא כתיב ראה אי חנית המלך ואת נפחת המים,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בור וסירה וכו' ובשארם להם דוד. הכי אימא' בירושלמי פ"א דקטוס:

הגהות הב"ח

א) גמ' אמר להו גוטל הסד וכו' אמר להו סיה לו להצילו וכו' אמר להו השתא בדיוכן: (ג) שם אמר להו עמשא מורד: (א) רש"י ד"ה מוניני דגים קטנים: צ"ב וכן בעי"ג רש"י דף טו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) גמ' אמרו לי כ"ל:

מוסף רש"י

ילדים. בחורים חיו לרוד בחילומיו ולא היה צנוי (קדושו יו:). בני יפת תואר. נשים שלקחו אנשי ישראל כנחמה, כדכתיב (דברים כא) והבאת אל מוך ביתך, ומתוך כך היו הסיגים כמשפטי העמי"ם (שם), מספרי קומי ומגדלי בלורית. מחלומי ערפס (שם). משום דרוד עושה משפט וצדקה. דוד גרס ליואז להיות מלחם על הכנא לפי עשה משפט וצדקה, ויואז גרס לרוד לעשות משפט וצדקה לפי שהוא כן ויואז עוטר ורודה על דיו, ועוד מתוך שזאב עסק במלחמה לא היה דוד ערוך כגון כלב פתוח לרפוט צדק (שמואל ב ח טו).

הדרן עלך נגמר הדין

רבינו חננאל

במשיח ה' וחסר להם זה יהיריבין שנאמר ואורחתו אורחת תמיד יניתה לו מאת המלך דבר יום ביומו: פודגרא. בלשון יוון אלנקרם פודגרא. אתויה ליוואב ודיינוה א"ל [גואל] הדרם דעשאל הוין מאי טעמא נדכתין] וימת בדרם עשהאל אחיו אמרו ייזיל אבנר. לעמשא בן יתר אמאי קטלתיה א"ל עמשא מורד במלכות הוה שנאמר ויורחן מן המורד אשר יערו א"ל עמשא אבין ורקין מיעוטיין דרש דאשכחניהו דפתחו במסכת אמר כתיב ביהושע כל איש אשר ימרה את פיו וגו' יכול אפילו לדברי תורה ישמע לו ת"ל רק חוק ואמין וכו' קרא אחינאח רק חוק ואמין

מאד לשמור ולעשות ככל התורה אשר צוה משה עבדי אל תסור ממנו וימן ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך וקיימא לן אבין ורקין מיעוטיין כ"מ שכי' אך [ואך] [ורקן] למעט באו ויכין דכתב הכא רק למעט כי בדברי תורה אין שומעין לו אדרבה אתה הוא מורד במלכות שנאמר והשמועה באה אל יואב כי יואב נטה אחרי אדניה וגו' ונגמר הדין בכך. כתיב ואחרי אבשלום לא נטה מה' ולא נטה אמר עדיין לחלוחית של דוד קיימת אסטגנינו דאמר רב ת' ילדים בני יפת תואר מגדלי בלורית היו לו לדוד ומוחליבן בראשי הגייסות והן הן אנורפיין של בית דוד כלומר ומהן מתייראי יואב לנטות אחרי אבשלום ופליגא דר' אבא בר כהנא דאמר אלמלא דוד לא עשה [יואב] מלחמה ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה שגא' ויהי דוד עושה משפט וצדקה ויואב על הצבא ומה טעם יואב על הצבא משום דרוד עשה משפט וצדקה: וישיבו אותו מבור הסירה א"ר אבא בר כהנא בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג מפורש בתלמוד א"י בסוטה פ"א. שרצה שאול להשיב את דוד מפני שאמר בעת שלקח הצפחת והחנית היה יכול להורגני וכיון שלא הרגני צדיק הוא אין לרודפו וא"ל אבנר לא כי אלא הצפחת והחנית הנערים

ה

ה

עזמנו באחד מאיבריו של עשאל ולא ייהרגנו דהכי אמרינן [צנן סורר ומורה] [לקמן דף עד.) רודף אחר חצירו להרגו ויכול זה להציל את עזמנו באחד מאיבריו של רודף ולא עשה כן אלא חזר כנגדו והרגו נהרג עליו: אמרו ליה לא יכיל ליה. אבנר לכוון באחד משאר איבריו:

אמר לבו. יואז השתא בדופן חמישית כנגד זלע חמישי: **אמר ליה** ניזיל לאבנר. דינו של אבנר פטור אמה עליו: **אינן** ורקין **דרש.** אשכחן שמאלן שהיו עסוקין במסכת ולא ראה לבטלן כדמפרש ואזיל דאיו מורד במלכות דכתיב רק חוק ואמץ רקין מיעוטיין שאם צא המלך לבטל דברי תורה אין שומעין לו: **והשמועה.** כשמנשח שלמה בזה אל יואז ונמירה:

כי יואז נטה אחרי אדוניהו ואחרי אבשלום לא נטה. כשמרד דודו אציו: **מאי לא נטע.** כלומר מה לנו להזכיר כאן וכי מה היה לו לירא שלא נטה אחר אבשלום וכאן נטה אלא מגיד לך הכתוב שצקס לנטות גם אחרי אבשלום אלא שלא גמר מחשבתו כדמפרש מפני שעדיין היה ליחלוחית גבורתו של דוד קיימת אבל עכשיו שהזקין ילא מדרכו ונטה אחרי אדוניה: **אינטעניני דוד.** צעלי אגריפ"י שלו שעל ידס הוא נלחם ויואז וצא על פיהם. אינטעניניות דכל הש"ס לשון מולות וחווים כזוכרים והכן קרי הכי משום שהיה דוד נסמן עליהם ועושה על פיהם והוכן אחר דצריהם: **ילידם.** בחורים: **ומגדלי בלורית.** כמשפטי העובדי כוכבים כד' שיראו צעלי אימה ויפחדו מהן. וזני יפת תואר נשי עובדי כוכבים שהיו לוקחים נשציה והמירן הכתוב כדכתיב (דברים כב) ורלית נשציה וגו': **אינלמא דוד.** שהיה עוסק בתורה לא עשה יואז מלחמה אבל זכותו של דוד עומדת לו ליואז במלחמותיו של דוד: **צור וסירה גרמו לו לאבנר שנהרג.** צור נפחת מיס שלקח דוד מראשנותיו של שאול כשהיה יסן צמעגל * וכשאמר להס דוד צני מות אתם שלא שמרתם את אדוניכם כצור הייתי יכול להורגו (שמואל א כו) ז' ראו לא איפוא חנית המלך ואיה נפחת המים וגו' היה לו לאבנר למחות נשאלו ולומר לו ראה כמה צדיק הוא שלא הרגך ולא מיחה אלא אמר שמה אחד מצני הכנא נמנס לו: **וסירה.** קוך.

כשכרת דוד את כנף מעילו של שאול צמערה היה לו לאבנר ללמד זכות על דוד ולומר לשאול ראה כמה חס עליך ולא הורגך כהיותך יחד עמו צמערה ולא לימד זכות אלא אמר שמה כשעברתם אלל הקואיס והסיריס נכנס אחד מן הקואיס כננף מעילך והוא היה טמון שס ותמכו: **שדנו דין סנהדרי.** כמו (דברים כא) אל זקני עירו ואל שער מקומו דסתם שער לשון סנהדרי הוא שהיו דנין שס: **על עסקי שלו.** לשון של נעלך (שמות א). שאל לו צערמה יצמה גדמת היאך מוללת התחיל שומה מלפניו ומראהו כך היא מוללת צשיינה והוא שלף חרבו והרגו כדכתיב (מלכים א ב ז) צמגורתו אשר צמנתינו ונענעלו אשר כרגליו: **שהס דרשו אינן ורקין.** שלא לקיים מצות המלך לעצור על דברי תורה עמשא כדאמרן אבנר כשאמר לו שאול לעצדיו (שמואל א כב) סובו והמיתו את כהני ה' וגו' וכתבי (שס) ולא אזו עצדי שאול לשלות ידס ולפגוע וגו': **והוא לא היה דורש.** והרג אוריה צמלותו של **דוד אע"ג** שלא צוה דוד אלא צאיגרת כדכתיב (שס ז יא) ויכתב צספר לאמר הבו את אוריה וגו': **ויקצר צניוס צמדצר.** ציואז כתיב: **מופקר לגל.** לעניינס להתפרנס מציתו: **אפי' מוניני וזחנאח טעים.** אפילו דצרים דקיס ועעוגיס: **טעים.** שהיה טועס: **פריס לבו.** משלח להס למזונות לעניינס של עיר: **פריס.** לשון פרס שנטולין מצית המלך. ופסוק זה דצצרי הימים כשלמד דוד את מצודת ציון: **מוניני.** דגיס קטנים א) וזחנאח מין דגיס קטנים:

הדרן עלך נגמר הדין

להתפיס לדוד נענש עליהן וזהו פ"י בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג. אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אותו בשלי. על עסקי השל. פ"י שאלה שאלו בענין חליצה כדכתיב של נעלך מעל רגליך. אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו וגו' צדיקים ממנו שהן כפה ולא עשו שאמר להם שאול המלך להרוג הכהנים ולא קבלו ממנו. וכך הוא מפורש בתלמוד א"י בפרק חלק. ויאמר המלך לרצים הנצבים עליו סבו והמיתו כחני ה' וגו'. מי היו א"ר שמואל אבנר ועמשא היו אמרו לו כלום אית לך עלינן אלא הדין ונורא הדין כלגירין. פ"י כלי זיין ורסן הסוס בלשון יוין כך שמן. אמרו ליה הא טריפיין לך כלומר אין אנו תפציס לא כמתנותיך ולא כעבודותיך ולא אבו עבדי המלך לשלות את יום לפגוע בכהני ה' ויואב באיגרת שכתב לו דוד על אוריה החתי קבל והרגו. טובים ממנו שדרשו אבין ורקין כדאמרן והוא לא ירש אלא קבל האיגרת ועשה. ויקבר בביתו במדבר. מלמד שהיה ביתו של יואב מנוקה מגול ועריות. כמו המדבר שאין אדם מצוי לגולו ולא לעורה: הדרן עלך פריק נגמר הדין

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

ממ.

הא לא טוטא ולא לטע. נוח לך להיות מן המקוללים ולא מן המקללים לפי שסוף קללת חנם לשזב אל המקלל: היה לו. לאבנר להציל את עזמנו באחד מאיבריו של עשאל ולא ייהרגנו דהכי אמרינן [צנן סורר ומורה] [לקמן דף עד.) רודף אחר חצירו להרגו ויכול זה להציל את עזמנו באחד מאיבריו של רודף ולא עשה כן אלא חזר כנגדו והרגו נהרג עליו: אמרו ליה לא יכיל ליה. אבנר לכוון באחד משאר איבריו:

מאי טעמא קטלתיה לעמשא. ואס תאמר היאך נתחייב יואז צמאי דקטוליה לעמשא הא צני התראה ואפילו למ"ד חצר אינו צריך התראה הכא לא היה חצר צדצר זה שהיה חושצו מורד במלכות וה"ל שוגג וי"ל דלא נתחייב אלא משום הוא גופיה דהוה מורד במלכות:

הדרן עלך נגמר הדין

א) ליה עמשא מורד במלכות הוה דכתיב ¹ ויאמר המלך לעמשא הזעק לי את איש יהודה שלשת ימים וגו' וילך עמשא להזעיק את יהודה ויורח וגו' אמר ליה עמשא אבין ורקין דרש אישכחניהו דפתח להו במסכתא אמר כתיב ³ כל איש אשר ימרה את פיו ולא ישמע את דבריך לכל אשר תצוו יומת יכול אפילו לדברי תורה ⁴ תלמוד לומר ⁵ רק חוק ואמין אלא ההוא גברא מורד במלכות הוה דכתיב ⁶ והשמועה באה עד יואב כי יואב נטה אחרי אדניה ואחרי אבשלום לא נטה מאי לא נטה אמר רב יהודה שביקש לנטות ולא נטה ומאי טעמא לא נטה אמר רבי אלעזר עדיין ליחלוחית של דוד קיימת רבי יוסי ברבי חנינא אמר עדיין איצטגניני של דוד קיימין ⁷ דאמר רב יהודה אמר רב ארבע מאות ילדים היו לו לדוד בולן בני יפת תואר היו ומגדלי בלורית היו ומוחליבן בראשי הגייסות היו והן הן בעלי אנורפיין של דוד ופליגא דרבי אבא בר כהנא דאמר רבי אבא בר כהנא אילמלא דוד לא עשה יואב מלחמה ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה דכתיב ⁵ ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו ויואב בן צרויה על הצבא מה טעם דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו משום דיואב על הצבא ומה טעם יואב על הצבא משום דרוד עושה משפט וצדקה לכל עמו ⁶ ויצא יואב מעם דוד וישלח מלאכים אחרי אבנר וישיבו אותו מבור הסירה מאי בור הסירה אמר רבי אבא בר כהנא בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג ⁷ ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אותו בשלי אמר רבי יוחנן שדנו דין סנהדרי א"ל מ"מ קטלתיה לעשאל רודף היה היה לך להצילו באחד מאיבריו לא יכלתי ליה לדבר אותו בשלי אמר רב יהודה אמר רב על עיסקי ⁸ שלו ⁷ ויכהו שם אל החומש אמר רבי יוחנן בדופן חמישית מקום שמרה וכבד תלווין בו ⁸ והשיב ה' את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו טובים שהיו דורשיין אבין ורקין והוא לא דרש צדיקים שהן כפה ולא עשו והוא באיגרת עשה ⁹ ועמשא לא נשמר בחרב אשר ביד יואב אמר רב שלא חשדו ¹⁰ ויקבר בביתו במדבר אטו ביתו מדבר הוא אמר רב יהודה אמר רב כמדבר מה מדבר מופקר לכל אף ביתו של יואב מופקר לכל דבר אחר כמדבר מה מדבר מנוקה מגול ועריות אף ביתו של יואב מנוקה מגול ועריות ¹¹ ויואב יהיה את שאר העיר אמר רב יהודה אפילו ¹² מוניני וצחנאח טעים פריס להו:

ה

ה

שמואל ב ח טו-טז ¹ ויצא יואב מעם דוד וישלח מלאכים אחרי אבנר וישיבו אותו מבור הסירה ודוד לא ידע: שמואל ב ג כו ² וישוב אבנר ויבקרן ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אותו בשלי ויכחו שם החמש וקמת בדם עשהאל אחיה: שמואל ב ג כז ³ והשיב יי את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו ויהרגם בתרב ואבי דוד לא ידע את אבנר בן נר שר צבא ישראל ואת עמשא בן יתר שר צבא יהודה: מלכים א ב לב ⁴ ועמשא לא נשמר בתרב אשר ביד יואב ויכחו בה אל החמש וישפר מעיו ארצה ולא שנה לו וקמת ויואב ואבישי אחיו דף אחרי שבע בן בכרי:

שמואל ב כ י ⁵ ויעל בגיהוה בן יהודע ויפגע בו וימתוהו ויקבר בביתו במדבר: מלכים א ב לד ⁶ וכן העיר משביב מן המלוא ועד הסביב ויואב ידע את שאר העיר: דברי הימים א יא ח

הלכו להביא מים מן הבור ושכחום שם בבור. ובא דוד ומצאם בבור של מים ולקחם א"ל הצפחת והחנית הנה אמרת בבור נשארו כנף מעילו מה אמר בו א"ל כנף מעילך לא בסירה העזרת כלומר נסבך בקוצים נתחך ומצאו דוד ולקחו משם. וכיון שלא הניחו אבנר להתפיס לדוד נענש עליהן וזהו פ"י בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג. אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אותו בשלי. על עסקי השל. פ"י שאלה שאלו בענין חליצה כדכתיב של נעלך מעל רגליך. אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו וגו' צדיקים ממנו שהן כפה ולא עשו שאמר להם שאול המלך להרוג הכהנים ולא קבלו ממנו. וכך הוא מפורש בתלמוד א"י בפרק חלק. ויאמר המלך לרצים הנצבים עליו סבו והמיתו כחני ה' וגו'. מי היו א"ר שמואל אבנר ועמשא היו אמרו לו כלום אית לך עלינן אלא הדין ונורא הדין כלגירין. פ"י כלי זיין ורסן הסוס בלשון יוין כך שמן. אמרו ליה הא טריפיין לך כלומר אין אנו תפציס לא כמתנותיך ולא כעבודותיך ולא אבו עבדי המלך לשלות את יום לפגוע בכהני ה' ויואב באיגרת שכתב לו דוד על אוריה החתי קבל והרגו. טובים ממנו שדרשו אבין ורקין כדאמרן והוא לא ירש אלא קבל האיגרת ועשה. ויקבר בביתו במדבר. מלמד שהיה ביתו של יואב מנוקה מגול ועריות. כמו המדבר שאין אדם מצוי לגולו ולא לעורה: הדרן עלך פריק נגמר הדין

הדרן עלך נגמר הדין

<div></div>	<div>עין משפט<div>נר מצוה</div></div>
<p>כג א מ"י פ"ג מהלכות מלכים הלכה ט:</p>	
<p>»</p>	

תורה אור השלם

1. וְיִקְאָן לְסוּר וַיְבָרֵהוּ אַבְנֵר בְּאַחֲרֵי הַחֲנִית אֶל הַחֻמֶּשׁ וַתֵּצֵא הַחֲנִית מֵאֲחָרָיו וַיַּפֵּל שָׁם וַיָּמָת וַתַּחֲתִיו וַיְהִי כֹל הַבָּא אֶל הַמִּקְוֶה אֲשֶׁר נָפַל שָׁם עֲשֶׂהאֵל וַיָּמָת וַיַּעֲמֹדוּ: שמואל ב ב כג 2. וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל עֲמִישָׁא הַזֶּעֶק לִי אֵת אִישׁ יְהוּדָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים יְהִדְהָ פֹה עֲמֹד: וַיֵּלֶךְ עֲמִישָׁא לְהַזְעִיק אֶת יְהוּדָה וַיֹּרֶחַ מִן הַמְּוֶעֶד אֲשֶׁר יָעָדוּ: שמואל ב ב ד-ה 3. כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִמְרָה אֶת פִּיָּה וְלֹא יִשְׁמַע אֶת דְּבָרֶיךָ לְכָל אֲשֶׁר תִּצְוֶה יוֹמָת רַק חֻק וְאֲמִין: ירושה א יח 4. וְהַשְׁמָעָה בָּאָה עַד יוֹאָב בִּי יוֹאָב נָטָה אַחֲרֵי אֲדֹנָיָה וְאַחֲרֵי אֲבִשְׁלֹם לֹא נָטָה וְתָס יוֹאָב אֶל אֹהֶל יי וַיְחַזֵּק בַּקְּרָנוֹת הַמִּזְבֵּה: מלכים א ב כח 5. וַיִּמְלֶךְ דָּוִד עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיְהִי דָּוִד עֹשֶׂה מִשְׁפָּט וַיִּצְדָּקָה לְכָל עַמּוֹ: וַיּוֹאָב בֶּן צִרוּיָה עַל הַצָּבָא וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן אֲחִיזֶלֶד מִבְּכֹרֵי: שמואל ב ח טו-טז 6. וַיֵּצֵא יוֹאָב מִעַם דָּוִד וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אַחֲרָיו אַבְנֵר וַיִּשְׁבּוּ אֹתוֹ מִבּוֹר הַסִּירָה וְדָוִד לֹא יָדָע: שמואל ב ג כו 7. וַיָּשָׁב אַבְנֵר הַבְּכֹרִין וַיִּשְׁתּוּ וַיּוֹאָב אֶל הַתּוֹךְ הַשֶּׁעַר לְדַבֵּר אֹתוֹ בִּשְׁלִי וַיַּכְּהוּ שָׁם הַחֻמֶּשׁ וַיָּמָת בְּדָם עֲשֶׂהאֵל אֲחִיה: שמואל ב ג כז 8. וְהַשִּׁיב יי אֶת דָּמוֹ עַל רֹאשׁוֹ אֲשֶׁר פָּגַע בַּשְּׁנַי אֲנָשִׁים צַדִּיקִים וטובים 9. מִמֶּנּוּ וַיְהָרֵגם בְּתֹרֵב וְאָבִי דָוִד לֹא יָדָע אֶת אַבְנֵר בֶּן נֵר שֶׁר צָבָא יִשְׂרָאֵל וְאֵת עֲמִישָׁא בֶּן יִתֵּר שֶׁר צָבָא יְהוּדָה: מלכים א ב לב 10. וְעֲמִישָׁא לֹא נִשְׁמַר בְּתֹרֵב אֲשֶׁר בִּיד יוֹאָב וַיַּכְּהוּ בָּהּ אֶל הַחֻמֶּשׁ וַיִּשְׁפֹּר מַעְיו אֶרֶצָה וְלֹא שָׁנָה לוֹ וַיָּמָת וַיּוֹאָב וְאֲבִישִׁי אַחִיו דָּף אַחֲרָיו שָׁבַע בֶּן בְּכָרִי: שמואל ב כ י 11. וַיַּעַל בְּגִיהוֹה בֶּן יְהוֹדָע וַיַּפְּגַע בּוֹ וַיִּמָּתוּהוּ וַיִּקְבֹּר בְּבֵיתוֹ בַּמִּדְבָּר: מלכים א ב לד 12. וְכֵן הָעִיר מִשְׁבִּיב מִן הַמִּלּוֹא וְעַד הַסְּבִיב וַיּוֹאָב יָדָע אֶת שְׂאֵר הָעִיר: דברי הימים א יא ח

רבינו חננאל (חמשך)

הלכו להביא מים מן הבור ושכחום שם בבור. ובא דוד ומצאם בבור של מים ולקחם א"ל הצפחת והחנית הנה אמרת בבור נשארו כנף מעילו מה אמר בו א"ל כנף מעילך לא בסירה העזרת כלומר נסבך בקוצים נתחך ומצאו דוד ולקחו משם. וכיון שלא הניחו אבנר להתפיס לדוד נענש עליהן וזהו פ"י בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג. אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אותו בשלי. על עסקי השל. פ"י שאלה שאלו בענין חליצה כדכתיב של נעלך מעל רגליך. אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו וגו' צדיקים ממנו שהן כפה ולא עשו שאמר להם שאול המלך להרוג הכהנים ולא קבלו ממנו. וכך הוא מפורש בתלמוד א"י בפרק חלק. ויאמר המלך לרצים הנצבים עליו סבו והמיתו כחני ה' וגו'. מי היו א"ר שמואל אבנר ועמשא היו אמרו לו כלום אית לך עלינן אלא הדין ונורא הדין כלגירין. פ"י כלי זיין ורסן הסוס בלשון יוין כך שמן. אמרו ליה הא טריפיין לך כלומר אין אנו תפציס לא כמתנותיך ולא כעבודותיך ולא אבו עבדי המלך לשלות את יום לפגוע בכהני ה' ויואב באיגרת שכתב לו דוד על אוריה החתי קבל והרגו. טובים ממנו שדרשו אבין ורקין כדאמרן והוא לא ירש אלא קבל האיגרת ועשה. ויקבר בביתו במדבר. מלמד שהיה ביתו של יואב מנוקה מגול ועריות. כמו המדבר שאין אדם מצוי לגולו ולא לעורה: הדרן עלך פריק נגמר הדין

הדרן עלך נגמר הדין